

Voiam să fug de-acasă. Voiam să vină toamna mai repede și să fiu cât mai departe posibil. Să plec din orașul nostru, cu seratele stupide din Le Danzing și cu tinerii lui stupizi, cu care nimeni întreg la cap nu s-ar împrieteni. Să-i părăsesc pe părinții mei, pe verișorii și verișoarele mele, pe nepotul meu, care era permanent în competiție cu mine, și pe oribili oaspeți de peste vară, cu proiectele lor savante și absconse, care sfârșeau de fiecare dată prin a acapara toate băile din partea mea de casă.

Ce s-ar întâmpla dacă l-aș revedea? Oare aș sângera, aș plânge, aș ejacula în șort? Și dacă l-aș vedea cu altcineva, plimbându-se agale pe lângă discotecă, așa cum făcea ade-seori? Dacă, în loc de o femeie, ar fi cu un bărbat?

Ar trebui să învăț să-l evit, să retez toate legăturile, una câte una, așa cum fac neurochirurgii când separă un neuron de altul, o dorință chinuită de gânduri de următoarea, să nu mă mai duc în grădina din spate, să nu îl mai spionez, să nu mai ies seara în oraș, să mă dezvăț câte un pic în fiecare zi, ca un dependent de droguri, o zi, o oră, un minut, o secundă bălțită după alta. Puteam s-o fac. Știam că nu avem nici un viitor. Să presupunem că ar veni diseară la mine în dormitor. Încă și mai bine, să presupunem că aș bea câteva pahare, m-aș duce eu în dormitorul lui și i-aș spune adevărul verde-n față, da, ție, Oliver: Oliver, vreau să faci sex cu mine! Cineva trebuie s-o facă și ar fi bine să fii tu. Erată: vreau să fii tu! O să mă străduiesc să nu fie cea mai nereușită tăvăleală din viața ta. Fă-o cu mine așa cum ai face-o cu cineva pe care sperii să nu-l mai vezi nici-odată. Știu că nu sună nici pe departe romantic, dar sunt legat cu atât de multe noduri, încât am nevoie de tratamentul gordian. Așa că dă-i bătaie!

Am fi făcut-o. Apoi m-aș fi întors în dormitorul meu și m-aș fi spălat. După aceea eu aș fi fost cel care ar pune ocazional piciorul peste al lui, ca să văd cum reacționează.

Ăsta îmi era planul. Așa urma să mi-l scot din sistem. Trebuia să aștept să se culce toată lumea. Să pândesc lumina din dormitorul lui. Aș intra în cameră prin balcon.

Cioc-cioc. Nu, fără bătăi în ușă. Eram sigur că doarme gol. Și dacă nu era singur? Aș trage cu urechea din balcon înainte de a trece pragul. Dacă totuși era altcineva la el și era prea târziu ca să mă retrag în grabă, aș spune: „Hopa, am greșit ușa!“. Da. „Hopa, am greșit ușa!“ Cu o tușă de nostimadă, ca să salvez aparențele. Și dacă ar fi singur? Aș intra. În pijamale. Nu, doar în pantalonii de la pijama. Eu sunt, aș spune. De ce ai venit? Nu pot să dorm. Vrei să-ți aduc ceva de băut? Nu de ceva de băut am eu nevoie. Am băut deja destul ca să-mi fac curaj să ajung aici. Pentru tine am venit. Înțeleg. Nu complica lucrurile, nu vorbi, nu-mi da explicații și nu te purta ca și cum ești pe punctul de-a striga după ajutor în orice clipă. Sunt mult mai tânăr ca tine și te-ai face pur și simplu de râs dacă ai da alarma în toată casa sau m-ai amenința că mă spui lu' mămica. Și în secunda următoare mi-aș da jos pantalonii de pijama și m-aș strecura în patul lui. Dacă nu m-ar atinge el, atunci l-aș atinge eu și, dacă nu mi-ar răspunde, mi-aș lăsa gura să ajungă cu îndrăzneală în locuri pe unde nu a mai umblat niciodată. Mă amuza doza de umor din aceste cuvinte. O revărsare intergalactică. Steaua lui David a mea, steaua lui David a lui, găturile noastre lipite unul de altul, doi bărbați evrei circumciși, îngemănați din vremuri imemorabile. Dacă nimic din toate astea nu ar avea efect, l-aș ataca direct, el ar riposta, ne-am lupta și m-aș asigura că îl excit în timp ce încercă

să mă imobilizeze, apoi mi-aș încolăci picioarele în jurul lui ca o femeie, chiar dacă l-aș lovi în șoldul pe care și-l julise când căzuse cu bicicleta, și dacă nimic din toate acestea nu ar avea efect, atunci aș comite infamia supremă și, înjosiindu-mă astfel, i-aș arăta că rușinea venea numai din partea lui, nu și a mea, că eu venisem cu inima plină de bunătate și adevăr, și i-aș lăsa dovada pe cearșafuri, ca să-i aducă aminte cum refuzase rugămintea fierbinte a unui tânăr de a-i fi prieten. Dacă spui „nu“ la așa ceva, s-ar cuveni să ajungi în iad, cu picioarele înainte.

Dacă nu-i plăcea de mine? Se spune că în întuneric toate pisicile... Sau dacă nu-i place deloc chestia asta? Atunci o să trebuiască să încerce și gata. Dacă se supără rău de tot și se simte jignit? Ieși afară, gunoi abject și pervers! Sărutul oferea suficiente dovezi că poate fi împins într-o asemenea direcție. Și-apoi cum rămâne cu piciorul? *Amor ch'è null'amato amar perdona.*

Piciorul. Ultima oară când a stârnit cineva o asemenea reacție în mine a fost nu când m-a sărutat, ci când m-a apăsât cu degetul mare pe umeri.

Ba nu, mai fusese un prilej. În somn, când a intrat în dormitor și s-a așezat peste mine, iar eu m-am prefăcut că dorm. Erată și aici: în somn m-am mișcat atât de infinitesimal, cât să-i spun, nu pleca, ești bine-venit să continui, doar nu spune că am știut.

Spre după-amiază, când m-am trezit, am simțit o poftă nebună de iaurt. Amintiri din copilărie. M-am dus la bucătărie și am găsit-o pe Mafalda punând încet în dulap vesela spălată cu câteva ore mai devreme. Părea că a tras și ea un

pui de somn și abia s-a dat jos din pat. Am găsit în bolul cu fructe o piersică mare și am început să-i descojesc pielița.

— *Faccio io*, mi-a zis, încercând să-mi ia cuțitul din mână.

— *No, no, faccio da me*, i-am răspuns, încercând să nu o jignesc.

Voiam să o feliez și să tai bucățile în bucățele și bucățelele în bucățele încă și mai mici. Până devin atomi. Terapie. Apoi am ales o banană, am descojit-o cât am putut de lent și am început s-o tai în felii subțiri de tot, pe care le-am tăiat în cubulețe. Apoi o caisă. O pară. Curmale. Apoi am scos găletușa de iaurt din frigider. Am turnat iaurtul și fructele mărunțite în blender. La final, pentru culoare, am adăugat câteva căpșune proaspete, culese din grădină. Îmi plăcea cum toarce blenderul.

Mafalda nu era familiarizată cu un astfel de desert, dar m-a lăsat să-mi fac mendrele în bucătăria ei fără să se bage, cu aerul că-i face pe plac cuiva care suferise deja prea mult. Scorpia știa. Aproape sigur a văzut piciorul. Privirea ei mi-a urmărit fiecare mișcare, de parcă era gata să se năpustească asupra cuțitului din mâna mea înainte să apuc să-mi tai venele cu el.

După ce am omogenizat amestecul, l-am turnat într-un pahar mare, am înfipt un pai lung în mijloc ca pe o săgeată și m-am îndreptat spre curtea interioară. Pe drum, m-am oprit în camera de zi și am scos din raft albumul masiv cu reproduceri după Monet. L-am pus pe un mic taburet de lângă scară. Nu voiam să-i arăt cartea. O s-o las acolo și atât. O să-și dea el seama.

În curte am văzut-o pe mama bând ceai cu două surori care veniseră tocmai din S. pentru o partidă de bridge. A patra jucătoare urma să ajungă dintr-un moment într-altul.

În spate, din zona garajului, se auzea vocea șoferului lor, care stătea de vorbă cu Manfredi despre diverși fotbaliști.

M-am dus cu paharul în capătul cel mai îndepărtat al curții, am scos un șezlong și, întors cu fața spre balustrada lungă, am încercat să mă bucur de ultima jumătate de oră de soare îmbelșugat. Îmi plăcea să stau și să privesc cum scapătă lumina zilei și se risipește difuz în razele de amurg. Era lumina perfectă pentru o partidă de înot târzie, dar și pentru citit.

Îmi plăcea senzația de odihnă absolută. Poate că anticii aveau dreptate: provocarea unei sângerări din când în când n-are cum să-ți dăuneze. Dacă mă simt și în continuare la fel, s-ar putea ca mai târziu să încerc să cânt una sau două preludii ori fugi, poate și o fantezie de Brahms. M-am înfruptat din iaurt și am întins piciorul pe scaunul de lângă mine.

Mi-a trebuit ceva timp să realizez că pozam.

Îmi doream să se întoarcă și să mă vadă cât sunt de relaxat. Habar n-avea ce pregăteam pentru diseară.

— Oliver e pe-aici? am întrebat, întorcându-mă spre mama.

— Păi, nu a ieșit în oraș?

Nu am spus nimic. Cam atât s-a ales din „Rămân prin preajmă“.

Peste ceva timp Mafalda a venit să ia paharul gol. *Vuoi un altro di questi?*, mai vrei un pahar cu *din astea*? a părut să spună, ca și cum se referea la o fiertură ciudată, al cărei nume străin, neitalian, asta dacă avea vreun nume, nu o interesa câtuși de puțin.

— Nu, cred că o să mă duc în oraș.

— Dar unde pleci la ora asta? m-a întrebat, vrând să spună „la ora cinei“. Mai ales în starea în care ai fost la prânz. *Mi preoccupo*, îmi fac griji.

— O să fiu în regulă.

— Eu te sfătuiesc să nu ieși.

— Nu-ți face griji.

— *Signora!* a strigat-o Mafalda pe mama, încercând s-o atragă de partea ei.

Mama a fost de acord că e o idee proastă.

— Atunci mă duc să înot.

Orice, numai să nu stau să număr orele până la noapte.

Coborând treptele spre plajă, m-am întâlnit cu un grup de prieteni. Jucau volei pe nisip. Vreau să joc și eu? Nu, mulțumesc, mi-a fost cam rău. I-am lăsat în pace și am mers agale până la stânca uriașă, m-am uitat la ea o vreme, apoi am privit marea, care părea că îndreaptă un fascicul vălurit de lumină solară direct spre mine, ca într-un tablou de Monet. Am intrat în apa călduță. Nu eram nefericit. Voiam să fiu cu cineva. Dar nu mă deranja că sunt singur.

Vimini, care probabil că ajunsese acolo însoțită de cineva, mi-a spus că a auzit că m-am simțit rău.

— Noi,ăștia bolnavi... a început ea.

— Știi pe unde e Oliver? am întrebat-o.

— Nu știu. Credeam că s-a dus la pescuit cu Anchise.

— Cu Anchise? E nebun! Dată trecută era cât pe ce să moară!

Nici un răspuns. Își ferea privirea de razele apusului.

— Îți place de el, nu-i așa?

— Da, i-am zis.

— Și lui îi place de tine – mai mult chiar decât ție de el, cred.

Așa avea ea impresia?

Nu, așa avea impresia Oliver.

Când îi spusese?